

трѣбва да бждите весели, доволни. Колцина сж сполучвали такъвъ изборъ! — Ей, Богу, свѣтотатство ще е, ако и вий огорчите живота си. Разбирамъ това, гдѣто брака е при неравни условия, а тукъ!

М а р а. — Съ болка. Ей печалното, сестро! Който знае нашата любовь, оня възторгъ на първитѣ години, ще се чуди като види какъ живѣемъ сега!

Дълго мълчание.

Й о в к а. — Замислена. Незнамъ.

М а р а. — Но да оставимъ моята печална къщовностъ. Ти какъ си? — Какво правишъ? — Работишъ ли нѣщо по голѣмко?

Й о в к а. — Какъ да ти кажа? — И азъ съмъ тѣй разпиляна! Освѣнъ онова, което пиша въ вѣстника, почти, че не работя друго.

М а р а. — А оная повѣсть?

Й о в к а. — Не ми дава сърдце.

М а р а. — Такава хубава работа?

Й о в к а. — Въ спомени. Всѣки човѣкъ си има болни мѣста.

М а р а. — Слушай, право ще ми кажешъ: тя като че е твое прѣживѣване; мѣничекъ твой романъ —

Й о в к а. — Само я погледва. —

М а р а. — Защо не я свършишъ, че да се напечата — би произвела такова впечатление! Особено за младитѣ — —

Й о в к а. — Нѣма повече да я работя. Слѣдъ кжса пауза. Трѣбватъ сили!

М а р а. — По тая повѣсть азъ прѣдполагамъ: каква любовь е било! Какви хубави дни! — — Азъ често си спомнямъ за тая твоя повѣсть и тѣй сладко, сладко прѣживѣвамъ нѣкои моменти!

Й о в к а. — Подадена на спомени. Ех! — — Такива мили дни сж тѣ!

Мълчание.

М а р а. — Защо замълча? Менъ много ми се иска да знамъ — — Още тогава азъ щѣхъ да те питамъ, пкъ